

K R Y D S F E L T

PERFORMANCE FOR INGEN

METTE MOESTRUP

POESIEN

Der er noget ensomt og tyst forbundet med at skrive poesi. Samtidig føler jeg en stærk forbindelse til et fællesskab af digtere fra forskellige tider og steder. Nogle af dem lever og skriver nu, i min egen samtid. Andre er for længst borte, alligevel har jeg samtaler med dem om natten. Min poesi er i dialog med deres. Tre af mine vigtigste døde heltinder eller muser er 1. Sapfo fra Lesbos, som levede i 600-tallet før vores tidsregning, 2. Lal Ded, en kashmirisk digterinde og mystiker fra 1400-tallet, og 3. Theresa Hak Kyung Cha, født 1951 i Busan, Sydkorea, død 1982 i New York. Hendes *Dictée* (1982) er et poetisk mesterværk. Og en flersproglig og tværæstetisk genrehybrid.

DET PERFORMATIVE

Theresa Cha var også performancekunstner, og det kan man godt mærke i hendes skrift. Hun skrev scores til sine performances. Jeg føler mig beslægtet med det performative og instruktionsteksten – eller event scores som mange nok kender fra Yoko Onos *Grapefruit* (1964), men som var udbredt i Fluxus. Det er 'opskrifter', som indbyder til mulige eller imaginære handlinger. Jeg har blandt andet brugt instruktionsteksten i et digt, som hedder "Sort trekant", hvor alle klodens kvinder, sortklædte, tager opstilling i en gigantisk trekant. Det er utopisk, men det giver styrke og mod at forestille sig denne formation. Mentalt, momentant, finder den store trekant sted. På den måde er det et oprørsk og politisk digt. Trekanten har jeg for nylig arbejdet med i *Colorful Triangular Poems*. Her handler det mere om erindring og selvomsorg. Hvis du har lyst, så prøv at skrive dine egne farvestrålende, trekantede digte.

Det performative spiller klart en vigtig rolle i min praksis. Rent faktisk har jeg en arbejds-metode, som jeg kalder Performance for ingen. Performancen skal være næsten usynlig eller skjult – men den er et aktivt led i skriveprocessen. Jeg har arbejdet rituelt med mælk og med ild (det er en lang historie). Og med æbler, som jeg lagde op i trekanter. Det performative i min praksis handler om et behov for at forankre kroppen og sanserne i systemerne, så de ikke bliver for magtfulde og stivner. Alt, der er for magtfuldt, stivner. Det performative bruger jeg tillige i en mere bred forstand på scenen, når jeg optræder. Sammen med musiker Miriam Karpantschhof i vores poesi- og musikduo SHE'S A SHOW har jeg undersøgt det feministisk performative. Du kan høre vores 'hit' "Min kittel er for kort" her.

MUSIKKEN OG METRIKKEN

Tilbage i antikken, hos den kærlighedsbesyngende Sappho, var musik, ord og dans en slags treenighed. Digtene blev opført med lyrespil og dans. Du kan læse mere om dette i *SAPFO*. Gendigtet af Mette Christiansen og Mette Moestrup (Gyldendal, 2021), hvortil jeg også har skrevet efterord. Et udvalg af gendigtningen blev brugt til operaperformancen *DRYPPENDE STOF – Sappfos fragmenter* (med musik af Matilde Böcher og koreografi af Jules Fischer), som blev opført på Glyptoteket i august, 2021. Det var hjerteskrærende smukt for mig at opleve, hvordan sangerne og danserne levendegjorde Sapphos ord.

Der er ekkoer af musik og rester af dansetrin i poesien, selvom den for længst er ophørt med at være metrisk. Poesien er så vild, for den ødselt har bortkastet gamle regler og opfundet nye igen og igen. Metrikken er poesiens Atlantis, en sunken by af viden og verseformer. Jeg er lidt af en poesi-nørd, og jeg studerede metrik, da jeg var ung, så jeg kan godt skrive metrisk. Sappfiske strofer, hendekasyllabler, you name it. Men jeg sidder ikke og tæller stavelser, når jeg skriver. Til gengæld inspirerer systemer mig meget, ofte systemer, som har med tællelighed at gøre. Fx trekanttalsystemet. Og ... der er faktisk 117 digte i *Til den smukkeste. 117 digte*, 9 dele + 13 digte i hver del = 117. Det er ikke fordi, jeg er en ørn til matematik. Jeg er vild med frihed, og mine digtsamlinger gror ustyrligt og organisk frem. Men det der skrøbelige sted, hvor det kaos og form mødes, gør mig euforisk. Og der er en slags magi i det at give noget form. Jeg har en (alkymistisk?) drøm om at opfinde nye tankeformer, og det kan man ikke gøre uden at eksperimentere.

Jeg hører tit musik, når jeg skriver, der kan være en sang eller et album, som jeg skal høre. På et tidspunkt var det Frank Oceans "Pyramids". Da jeg skrev den ret så hårde del "Blodæbledøgnet" i *Til den smukkeste*, hørte jeg skiftevis Moor Mothers *Fetish Bones* og Jenny Hvals *Blood Bitch*. Hval har btw skrevet en sang, hvor hun citerer fra min digtsamling *kingsize*. Da jeg skrev *kingsize*, hørte jeg Marybell Katastrophy på min gamle cd-afspiller.

Jeg spillede klaver fra jeg var ti til jeg var nitten, og i gymnasiet var jeg det, der dengang hed musisk-sproglig, jeg elskede at læse partiturer. Min første selvopfundne regel som skrivende var, at jeg skulle kunne skrive et digt fejlfrit ind på skrivemaskinen efter hukommelsen, ellers var det ikke færdigt. Ligesom når jeg spillede en etude. En crazy regel, men dog beslægtet med de selvopfundne regler, som jeg arbejder med den dag i dag. Jeg føler også stadig en slags synæstetisk forbindelse mellem tastaturets og klaverets tangenter: At jeg på en måde spiller med bogstaver.

K R Y D S F E L T

© Copyright 2021 by By Byriel. All rights reserved.

